

Tổng hợp 15+ mẫu viết đoạn kết thúc khác cho một câu chuyện đã đọc đã nghe hay nhất?

Đoạn kết 1: Ăn khế trả vàng

Khi bị chim thần hát văng xuống biển, người anh ngụp lặn giữa dòng nước mênh mông, uống phải vô vàn nước biển khiến anh sặc đến nghẹt thở. Cơ thể dần dần chìm sâu vào làn nước lạnh lẽo, như đang bị cuốn vào một khoảng không vô định. Trong khoảnh khắc cuối cùng, một suy nghĩ bất chợt lóe lên: Cuộc đời chỉ biết tham lam và ích kỷ sẽ chẳng mang lại gì ngoài tai họa cho chính mình. Nước mắt anh lặng lẽ tuôn rơi, lòng nhói lên nỗi ân hận. Anh nhớ về đứa em trai của mình và đau đớn nhận ra những sai lầm, những đối xử không tốt mà anh đã gây ra. Sự ăn năn xé lòng dường như chẳng thể kéo anh lại, và rồi, anh từ từ chìm hẳn vào bóng tối của biển sâu, kết thúc trong nuối tiếc và hối hận.

Đoạn kết 2: Vết phấn trên bàn

Sau hai tuần vắng mặt, cuối cùng Thi Ca cũng quay lại trường. Sáng hôm đó, em đến lớp thật sớm, tỉ mỉ dùng khăn ướt lau sạch mọi vết phấn trên mặt bàn và trong ngăn bàn, nơi mà Thi Ca thường đặt tay. Khi đang thấp thỏm chờ đợi, bóng dáng quen thuộc của cậu ấy bất ngờ xuất hiện ở ngưỡng cửa. Lấy hết dũng khí, em chủ động cất tiếng chào. Trước ánh mắt ngạc nhiên của Thi Ca, em lập tức lên tiếng xin lỗi vì chuyện đã xảy ra trước đây. Nghe vậy, Thi Ca chỉ cười hiền và giơ cánh tay phải lên cho em xem. Đó là cánh tay từng bị bệnh khiến cậu phải giấu trong ngăn bàn và tập viết bằng tay trái. Nhưng giờ đây, điều đó đã không còn cần thiết vì tay cậu ấy đã hoàn toàn được chữa khỏi. Biết tin ấy, em vui mừng khôn xiết, liền đề nghị bắt tay để chính thức làm hòa. Kể từ hôm đó, em và Thi Ca trở thành đôi bạn thân thiết, luôn đồng hành và cùng nhau học tập chăm chỉ. Câu chuyện về vết phấn cũ trên bàn giờ đây đã trở thành một phần ký ức xa xôi.

Đoạn kết 3: Thỏ và Rùa

Từ sau cuộc thi, Thỏ thay đổi hoàn toàn. Nó không còn coi thường người khác nữa, mà luôn lắng nghe, giúp đỡ các bạn trong rừng. Thỏ và Rùa trở thành đôi bạn thân thiết, mỗi sáng cùng nhau dậy sớm chạy bộ, rèn luyện sức khỏe. Dù Rùa chạy chậm, Thỏ luôn kiên nhẫn chờ và cổ vũ bạn mình. Cả khu rừng cảm thấy vui hơn vì không còn ai kiêu căng hay ganh đua. Bài học từ cuộc thi hôm ấy trở thành câu chuyện được kể lại trong mỗi buổi sinh hoạt, nhắc nhở các con vật nhỏ rằng: đừng bao giờ coi thường người khác và hãy luôn cố gắng như Rùa. Nhờ sự thay đổi của Thỏ, khu rừng ngày càng đoàn kết và hạnh phúc hơn.

Đoạn kết 4: Viên ngọc ước

Cậu bé tìm được viên ngọc quý sau nhiều ngày vượt suối trèo đèo. Viên ngọc lấp lánh như ánh mặt trời, có thể ban một điều ước duy nhất. Nhưng cậu không vội dùng nó. Cậu nhìn viên ngọc thật lâu, rồi nghĩ đến cha mẹ đang lao động vất vả, bạn bè chưa đủ sách vở, cả những người nghèo đang cần giúp đỡ. Cậu bỗng nhận ra, điều quý giá không phải ở điều ước, mà ở tấm lòng biết nghĩ cho người khác. Cậu cất viên ngọc vào túi áo, mỉm cười và quay về làng. Trên đường về, cậu giúp một bà lão qua suối, chia sẻ cơm cho một em bé đói. Mỗi hành động tử tế ấy khiến cậu cảm thấy hạnh phúc hơn cả điều ước. Và biết đâu, khi dùng viên ngọc, cậu sẽ ước cho mọi người được sống vui vẻ bên nhau mãi mãi.

Đoạn kết 5: Cá vàng trở lại

Sau khi bà lão tham lam bị cá vàng bỏ đi, ông lão trở về túp lều cũ, sống đơn giản như xưa. Dù vất vả, ông vẫn chăm chỉ làm việc và sống tử tế với mọi người. Một buổi sáng, mặt hồ bỗng sáng rực như có mặt trời chiếu dưới nước. Con cá vàng hiện ra, mỉm cười hiền hậu. Cá nói: “Ông lão hiền lành, vì ông biết sửa sai và sống tốt, ta trở lại để giúp ông.” Cá vàng không chỉ giúp ông có lại ngôi nhà nhỏ, mà còn tặng thêm thóc giống, vật nuôi cho cả làng. Bà lão sau khi tỉnh ngộ cũng thay đổi, chăm chỉ và biết quan tâm người khác. Từ đó, hồ cá vàng trở thành nơi thiêng liêng, ai cũng đến thăm với tấm lòng biết ơn. Người dân sống đoàn kết, không còn ai tham lam hay ích kỷ nữa.

Đoạn kết 6: Hành trình tìm cây sáo thần

Sau hành trình dài, cậu bé mệt mỏi trở về làng với đôi chân rớm máu và đôi tay trắng. Cậu không tìm được cây sáo thần, nhưng trong tim lại chứa đầy bài học. Cậu hiểu ra rằng không phải ai cũng cần phép màu để sống tốt. Quan trọng là lòng can đảm và sự yêu thương. Dù không có tiếng sáo ru con gió, cậu vẫn hát bằng trái tim, khiến mọi người xúc động. Lời hát của cậu vang vọng khắp làng, khiến ai cũng thấy nhẹ lòng sau một ngày mệt nhọc. Người dân yêu quý cậu vì tấm lòng và sự hi sinh. Dù có chút buồn vì không mang phép màu trở về, nhưng cậu bé hiểu rằng: chính trái tim chân thành mới là món quà quý giá nhất mà cậu có thể trao cho cuộc đời.

Đoạn kết 7: Trái tim sẻ chia

Khi giúp bác nông dân tìm lại con trâu lạc, nhóm bạn nhỏ không chỉ nhận được giỏ trái cây thơm ngon, mà còn học được bài học lớn. Trên đường về, các bạn chia trái cây cho cụ già neo đơn, tặng một phần cho cô giáo dạy lớp học miễn phí, rồi ghé tặng một bé nhỏ đang ốm. Hành động tử tế ấy lan tỏa khắp làng. Ai cũng vui và cảm động. Cô giáo nói: “Các con đã làm điều tuyệt vời hơn cả học giỏi, đó là có trái tim biết yêu thương.” Từ hôm đó, nhóm bạn trở thành tấm gương sáng. Các bạn nhỏ khác cũng học theo, làm việc tốt mỗi ngày. Ngôi làng nhỏ trở nên rộn ràng tiếng cười và chan chứa yêu thương. Tình bạn, lòng tốt và sự sẻ chia đã biến nơi đây thành một mái nhà hạnh phúc.

Đoạn kết 8: Dế Mèn Phiêu Lưu Ký

Sau khi gây ra cái chết cho Dế Choắt, Dế Mèn buồn bã, hối hận không nguôi. Dù biết không thể quay ngược thời gian, Dế Mèn quyết tâm thay đổi. Từ đó, cậu đi khắp nơi, giúp đỡ các con vật yếu hơn. Khi thấy ai ức hiếp bạn nhỏ, Dế Mèn luôn đứng ra bênh vực. Cậu cũng kể câu chuyện về Dế Choắt cho các bạn trong xóm nghe, để không ai phạm sai lầm giống mình. Nhờ sự cố gắng, Dế Mèn dần trở thành con vật được quý trọng. Dù mang vết thương trong lòng, cậu không để nó làm mình gục ngã. Ngược lại, chính lỗi lầm ngày xưa đã giúp Dế Mèn lớn lên từng ngày, trở thành một người bạn tốt bụng và can đảm. Ai cũng có thể sai, nhưng điều quan trọng là dám sửa và sống tốt hơn.

Đoạn kết 9: Sọ Dừa

Sau khi lấy được vợ và hóa thân thành chàng trai khôi ngô, Sọ Dừa không những chăm chỉ làm ăn mà còn thường xuyên giúp đỡ người nghèo khổ. Vợ chồng Sọ Dừa sống rất hạnh phúc, yêu thương nhau chân thành. Một ngày nọ, nhà vua nghe tiếng Sọ Dừa hiền tài liền mời vào cung làm quan lớn. Nhưng Sọ Dừa từ chối: “Con chỉ muốn sống bình yên với dân làng.” Cảm động trước tấm lòng đó, nhà vua ban thưởng nhiều vật quý. Sọ Dừa đem chia cho mọi người, không giữ lại cho riêng mình. Câu chuyện lan rộng, ai ai cũng yêu mến Sọ Dừa – chàng trai năm xưa bị chê bai vì hình dạng kỳ lạ, nay lại khiến bao người cảm phục bởi tài trí và tấm lòng nhân hậu. Từ đó, người ta dạy con cái rằng: đừng bao giờ đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài.

Đoạn kết 10: Trạng Quỳnh dạy vua

Sau khi dạy cho tên quan tham một bài học nhớ đời bằng cách... nhét cám vào bánh, Trạng Quỳnh được vua gọi vào cung. Vua hỏi: “Trạng có thể dạy ta làm vua tốt không?” Quỳnh cười khi: “Muốn làm vua tốt, trước tiên phải biết nghe dân, sau đó là... đừng ăn bánh có nhân lạ!” Cả triều đình bật cười. Từ đó, vua yêu mến Trạng Quỳnh hơn, luôn nghe theo lời góp ý. Trạng Quỳnh không chỉ giỏi đối đáp mà còn dùng trí thông minh để giúp dân làng tránh khỏi những lần bị bắt nạt hay bóc lột. Câu chuyện về anh lan rộng, khiến lũ quan tham sợ hãi, còn người dân thì vỗ tay reo mừng. Và mỗi khi ai đó gặp chuyện rắc rối, họ lại mong: “Ước gì Trạng Quỳnh còn sống để nghĩ cách trị kẻ gian!”

Đoạn kết 11: Cậu bé đánh thắng cọp

Sau khi cứu được dân làng khỏi con cọp hung dữ, cậu bé không nhận phần thưởng nào mà xin được mở một lớp học cho trẻ em nghèo. Ai cũng bất ngờ, vì không ngờ một đứa trẻ nhỏ tuổi lại có tấm lòng lớn như vậy. Dần dần, lớp học của cậu bé trở nên đông đúc. Em dạy chữ, dạy đạo lý, dạy cả cách sống dũng cảm và yêu thương. Những đứa trẻ ngày nào giờ đã lớn, trở thành người tốt, luôn nhớ ơn thầy của mình. Cậu bé ngày xưa nay trở thành người truyền cảm hứng cho cả làng, rồi cả vùng. Người dân dựng tượng cậu ngay giữa sân trường – như lời nhắc: dũng cảm không chỉ là đánh thắng thú dữ, mà còn là biết hy sinh vì điều tốt đẹp. Lòng tốt và tri thức mới là sức mạnh lớn nhất.

Đoạn kết 12: Sự tích hoa sen

Sau bao tháng ngày bị mọi người xa lánh vì vẻ ngoài xấu xí, búp sen vẫn kiên nhẫn sống trong bùn, không một lời than phiền. Rồi một buổi sớm mai, búp sen nở ra, trắng muốt và thơm ngát. Ai cũng kinh ngạc. Người ta không còn chê bai nữa, mà ngưỡng mộ vẻ đẹp thanh khiết của hoa. Các loài hoa khác cũng cảm thấy hối hận vì từng cười chê. Từ đó, hoa sen trở thành biểu tượng của vẻ đẹp giản dị, thanh cao. Câu chuyện được kể lại để nhắc nhở rằng: đừng vội đánh giá ai qua vẻ bề ngoài. Có những tâm hồn đẹp để ẩn sâu bên trong, chỉ chờ ngày tỏa sáng. Và hoa sen – loài hoa vươn lên từ bùn lầy – mãi là hình ảnh đẹp về lòng kiên cường và sự trong sáng.

Đoạn kết 13: Sự tích cây vú sữa

Cậu bé sau khi bỏ nhà ra đi đã trở về và thấy cây lạ mọc bên ngôi nhà cũ. Khi ôm thân cây, dòng sữa trắng thơm ngọt trào ra từ quả, như vòng tay yêu thương của mẹ. Cậu òa khóc, hiểu rằng mẹ đã tha thứ. Cậu quyết định chăm sóc cây ấy như bảo vật. Nhiều người trong làng nghe chuyện, đến

xem và mang hạt cây về trồng. Dần dần, cây vú sữa có mặt ở khắp nơi, trở thành biểu tượng cho tình mẹ bao la. Cậu bé ngày xưa lớn lên, trở thành người hiền lành, sống chan hòa, dạy cho trẻ con trong làng bài học về sự ăn năn và biết ơn. Câu chuyện cây vú sữa trở thành bài học đầu đời cho bao thế hệ: mẹ luôn sẵn sàng tha thứ, chỉ cần con biết quay về.

Đoạn kết 14: Sự tích chú Cuội cung trăng

Sau khi bay lên trời cùng gốc cây, Cuội ngồi trên cung trăng, lòng buồn bã, nhớ nhà, nhớ vợ con và làng xóm. Nhưng rồi Cuội nghĩ: “Nếu chỉ ngồi buồn, mình sẽ mãi cô đơn.” Thế là Cuội bắt đầu ghi lại mọi chuyện bằng nhật ký, gửi xuống trái đất qua những ánh trăng dịu nhẹ. Trẻ em dưới trần gian mơ những giấc mơ kỳ diệu, thấy Cuội kể chuyện, dạy điều hay lẽ phải. Dù không thể trở lại, Cuội đã chọn sống có ích, biến nỗi buồn thành điều tốt đẹp. Trăng vì thế càng sáng, mang theo câu chuyện cảm động về chàng trai giàu lòng nhân ái. Người ta không chỉ nhớ Cuội vì gốc đa, mà còn vì trái tim ấm áp giữa đêm trăng. Và mỗi mùa Trung Thu, trẻ em lại ngược lên trời, thầm cảm ơn Cuội vì những điều kỳ diệu.

Đoạn kết 15: Thạch Sanh

Sau khi đánh thắng quân xâm lược và được nhà vua truyền ngôi, Thạch Sanh lên làm vua nhưng vẫn giữ thói quen... ăn cơm bằng niêu đất. Mỗi bữa, ông vua mới chỉ cần một niêu cơm là cả triều đình no bụng. Quan lính ban đầu thấy lạ, nhưng rồi ai cũng vui vì không còn cảnh phí phạm thức ăn. Trong cung, Thạch Sanh không xây lầu đài sang trọng mà trồng thêm nhiều cây xanh, dựng lớp học, mở bệnh xá cho dân. Người dân từ các vùng kéo về sống đông đúc, đất nước phồn thịnh, ai cũng quý mến ông. Đặc biệt, mỗi khi có người xấu bị bắt, thay vì chém đầu, Thạch Sanh lại bắt... rửa bát một tháng để biết quý công lao người lao động. Câu chuyện về ông vua đặc biệt ấy khiến mọi người vừa yêu mến, vừa bật cười mỗi khi nhớ lại.

Đoạn kết 16: Cô bé Lọ Lem

Sau khi kết hôn với hoàng tử, Lọ Lem không chỉ sống trong cung điện mà còn dành thời gian giúp đỡ những người nghèo khổ, đặc biệt là các bé mồ côi như mình ngày xưa. Nàng lập ra trường học, nơi mọi trẻ em đều được học chữ và chơi đùa. Những cô gái từng ghét bỏ nàng cũng được mời đến, vì Lọ Lem tin rằng ai cũng có thể thay đổi. Nhờ vậy, lòng ganh ghét dần biến mất, nhường chỗ cho tình bạn và sự tử tế. Lọ Lem không chỉ là công chúa đẹp nhất, mà còn là người có trái tim nhân hậu nhất. Hoàng tử thì luôn tự hào nói: “Vợ ta không chỉ xinh đẹp, mà còn khiến cả vương quốc tốt đẹp hơn.” Và câu chuyện Lọ Lem trở thành niềm cảm hứng cho bao người, rằng: sự hiền lành, lương thiện sẽ luôn được đền đáp xứng đáng.